

עב:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

16 ולקמן קטנ. נדה
מח: 11. 12 כלל פכיו מ"י.
13 ומלת החינו טעות
הפסוק שהרי הן מלאה
דלמור ר' יוסי נשנית במשה
כלל שס. 14. 15 ופסחים
16. 17. 18 ושמ"ה פרק טז.
19 ויקרא י"א. 20 ופסחים
21 ויקרא ט"ו. 22 כ"ל
משיירם. 23 י"י פ"י
הוא כל שנת. 24 כ"ל
דקיה לחמ"ה.

ג"יין הש"ס

25 ר"ב י"ב ויקרא
נראה שלל לנרוס 26
תיבת:

הגהות הב"ח

16 ג"י ומנין לטרפה
שמיטה י"י טמאה
אסורה בחליה וטרפה
כ"ל ומיתת אף נמחק:
17 ה"ב ד"ה ד"ה כשעת י"י
כשר מאבר מן החי:

הגהות מהר"ב

18 ד"ה ד"ה שחלק
י"י ח"י לפנים ולפניהם.
19 מלת ולפניהם נמחק. י"י
כ"ל למחקר י"י ד"ל ולא
לפניהם דה"ב אחת כשעת
ד"ה כ"י ע"כ:

טהור מן המדרס. מתחלה כשנמנה מדרס כריך לומר דהיה
שם פשוטי כלי עץ מפקיק בין רגלו לנגד דלוי אין שם
פשוטי כלי עץ לא הוה פליג ר' יוסי דהא צ"ל לו מדרס ומגע זו ביחד
אם היה יתק או מדרס ומגע מדרס אם היה נעול וכשכא צבת אחת
מודה ר' יוסי כדמשמע בהקומץ
רבה נמנחם דף טז:

אלא שאם נגע בו הוב בו, שנגע

זו מקמי מדרס אירי או
שיקף דרס דהוה ליה מדרס ומגע
איהו צבת אחת דלוי לנסוף לא אחי
מגע דקיל וחילל את המדרס החמור
כדמשמע בהקומץ ורבה ופס:
ד"ה כ"י דקמתי צברייתא מודה ר' יוסי
בשני סדינים המקופלים ומונחים זה
על זה וישב עליהן הוב שהעליון טמא
מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע
מדרס פ"י שיש איר בין הסדינים
שמונחין על גבי קונדינס זה למעלה
מזה וישב זו על העליון עד שהכבד
העליון שנגע בתחתון וכגון שפשוטי
כלי עץ מפקיק בינו ולסדינים דנעליון
קדם המדרס למגע ונתחמון בתי
צבת אחת שהכבד על העליון עד
שנגע לתחתון נטמא מדרס מחמת
הזו ומגע מדרס מן הסדין העליון
ושניהם צבים צבת אחת ומעיקר
דקא הוב נעו למיפשט בעיאל דעשרין
שחלקו ונטמא אחד מהם והיניחה
'צביקא ותור טבול יוס ונגע בטמא
מי אמרין שבע ליה טומאה או לא
ויטמא גם חלק השני ע"י לירוף כלי
ופשיטו ממתי' דסדין טמא מדרס
שעשאו וילון טהור מן המדרס אכל
טמא מנגע מדרס אמר ר' יוסי וכי
בזוה מדרס נגע זה אלף שאם נגע
בזוה טמא מלא לוא לוא לנסוף
אכתי לא ידע צרייתא דשני סדינים
דמוכח בהדיא דלא חילל לנסוף מגע

מדרס דקיל אמדרס דחמור וא"ת דבשלהי העור והרוטב ולקמן דף
קמח: תניא החותך כותה כשר מאכר מן החי חישוב עליו ואח"כ
חתכו טמא ופריך תומאת בית הסתרים היא ומשני ר"מ היא והשתא
היכי חילל אחר הטומאה אובלגין דקיל אטומאת אכר מן
החי דחמיר וי"ל דטומאת אובלגין חמיר שראוי להצטרף עס פחות
מכניסה אובלגין אכל קודם שימשע עליהם לא היה ראוי להצטרף
והרב ר' שמשון אומר דשבע ליה טומאה לא שייך בדבר שהטומאה
צאה מגופו וחילל שפיר אפי' קל על חמור וכפירושו משמע בהקומץ
רבה נמנחם דף טז: דבעי למיפשט טומאה ד' סדינים דלא אחר
שבע ליה טומאה שהרי תחתון טמא מדרס ומגע מדרס פ"י אע"ג
דעליון אינו טמא אלא מדרס הייט משום דלא חילל מגע דקיל
אמדרס דחמור צוה אחר זה אכל מתחמון בעי למיפשט כיון דצבת
אחת ודאי חל אפי' קל על החמור וא"כ צביניהם איה כי היא
דעשרין שחלקו חלים אפי' צוה אחר זה ומשני דצבת אחת ודאי חילל
אפי' קל על חמור אכל צוה אחר זה אפי' שניהם שיון לא חילל
האחרון והשתא לפי סברת הפושט אמאי לא פשיט מר"מ דלמור
גבי סדין שעשאו וילון דטמא מגע מדרס אלמא דחל קל עס החמור
צבת אחת אלא ודאי כשהטומאה צאה מגופו לא אמר' שבע ליה
טומאה ותל אפי' קל על חמור אפי' צוה אחר זה ויש לדחות דלא
בעי למפשט מר' מאיר ודאה ר' יוסי פליג עליה מהאי טעמא
ולהכי לא פשיט אלא מר' יוסי: אבל ש"ש ע"י ש"ש הבאות מבגד
גרוף בשעת פרישתן מאביהן טומאה מאביהן. דקודם
שנחלק לגמרי נוגעת חציטת זו לזו וה"ה דבשלהי על שלשה משכמת
לה דמורה ר' יוסי כגון שחלק פשוטי כלי עץ בין רגלו לנגד
דלחי מדרס ומגע צבת אחת ואפי' אם הפסיק נמי אם היה נכפל
שבעה שדרס עליו ששני ראשיהן נוגעים זה צוה בגלוי דלחין זה
בית הסתרים וצבת אחת קאחו אלא ניחא ליה לאשכוחי טומאת מגע אפי' צביג
המפסיק דומיא דרישא: בשעת פרישתן טומאה מאביהן. וא"ת ולקמן
בהעור והרוטב ודף קמח: גבי החותך כשר מן החי דמיה ומנוק' לה כר"מ דלמור טומאה דבית הסתרים
מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דבשעת פרישתו מקבל טומאה מהאכר ודוחק
לומר דמיידי כגון דנמשהו ראשון שנחתך לא היה באכר כדי לעלות ארוכה וי"ל דבעי
לאוקמי אף צביחו ככל כחו דלא מקבל טומאה מאביהן
שבעת פרישה מאביהן וכי היא גוונא משני צפי אמרו לו (כדמיה דף טו): ומיהו צפי'
כ"ל לילין ופסחים דף פה. ופס ד"ה ולרבינו גבי אכר שאלא
מקבלו דחותך עד שמגיע לעגלם וקולף עד שמגיע לפרק וחותך ודייק מינה
דלא גזר טומאה על היואל דא"כ היה מטמא מה שבפנים ומשני
דטומאת

מה מלינו. דקתמי לקמיה ומנין לטרפה ששחיטתה מטהרתה: אף
שמיטת בהמה טהרה אח האכר גרסי: לא אם טיהרה שמיטת
טרפה אופה. שמיטתה מן הדקין הוא שהרי דבר שגופה: ומנין לטרפה
ששמיטתה מטהרסה. דשמאל אינה מטהרתה ומן הדקין אינה מטהרתה
שצבמה טמאה אסורה בחליה
וטרפה אסורה בחליה: ומע טמאה
אין שמיטתה מטהרסה. מלטמא
דהכי תניא בתורת הכהנים ללל
הצבמה אשר היא מפרקת פרסה וגו'
כל הנוגע בהם יומא"ל להציא בהמה
טמאה שלא מטהרנה שמיטתה והלא
דין הוא שהיך אסור בחליה וביהמה
טמאה אסורה בחליה מה שרץ אין
שמיטתו מטהרתו דלמיי צבוי) טומאים
הם לכס אף צבמה טמאה לא
מטהרנה שמיטתה או כלך לדרך זו
צבמה טמאה אסורה בחליה וטרפה
אסורה מה טרפה שמיטתה מטהרתה
אף צבמה טמאה כן תלמוד לומר
הנוגע צבה להציא צבמה טמאה
שלא מטהרנה שמיטתה: שלא היספס
לה שעת הכושר. ליתרר מטומאתה
ע"י שמיטה: תאמר כטרפה שסיפה
לה שעת הכושר. ויבין דחל עלה
חורת שמיטה הוא לאן פסקה מיניה
והיא צבלל שאר כלל ודק: עול
לך מה שפסל. עול מכלל רחיהו זה
שנבא: הרי שגולדה טרפה מן
הצטן מנין. שמיטה: שיש צבינה
שמיטה. הלך לא נפקא מכלל בקר
ולאן אכל צן שמונה חי שגולד מצבמה
מיה אין ללו צמה לטורח אפי' ששטן
לפי שאינו צבלל בקר ולאן:
גב' אמאי. כשר העובר טמא
והלא לא נגע האכר בכשר אלא ע"י
חבורו ואותו מנגע חבור בית
הסתרים הוא שאינו נראה: וטומאים
בית הסתרים. קי"ל צבמ' נדה ודף

מז: דלא מטמא: לימא ר"מ לעטמיה. דלחיה ליה טומאת בית
הסתרים מטמא: שלשה. טפחים צבד שראוי למדרס יהיה מדרס הזו
שהוא אכ הטומאה דכתיבי) וכל אשר יגע במשכבו וגו': שנחלק.
ואינו ראוי עוד למדרס אכל ראוי הוא לשאר טומאות דקי"ל שלש
אכצעות על שלש חי לעניים א' ולעשרים: טהור מן המדרס. מלטמא
אדם וכלים: אכל טמא מגע מדרס. טומאת הנוגע במדרס יש לו
והוי ראשון לטומאה מפני שנגעו זה צוה צבדון מחוברין שהיו
מדרס: וכי צאינו מדרס נגע זה. מאחר שחלק שהרי מנגע חבור
אינו מנגע לפי שהוא בית הסתרים אלא אם י"ל שיש בלוט טומאה
ימשמרת עליו לוא משום מגע מדרס: אלא שאם נגע צו הוב. צבגלו
ערוס כשדרס עליו או לאחך שדרס עליו והוי עליו שני טומאות
טומאת מדרס שהיא אכ הטומאה וטומאת מגע שהיא ראשונה ואינה
אלא לטמא אובלגין ומשקין ונחלק טהור טומאת מדרס ואינו אכ
הטומאה עוד אכל טמא מנגע הזו כ"ו שלא טבול ופחת מר' אכצעות:
לא שנו. דנחלק ר' יוסי על ר' מאיר: אלא כשלהי על שלשה
שנחלק. דליכא למימר בשעת פרישתן זה מזה קבלו טומאת מגע
זה מזה שהרי בשעת פרישתן לא יש צוה כדי לטמא צבד ולא צוה כדי
לטמא צבד שהרי אין צבה שיעור אכ הטומאה: אכל ג' אכצעות
הכאין מבגד גדול. שהיה טמא מדרס וחתכו ממנו שלש אכצעות טהרה
החמיכה הקטנה מן המדרס שאין צה כשיעור וטמאה מגע מדרס
אפי' לר' יוסי דלמור אין מגע החבור מנגע דהא בית הסתרים היא
הכא מודה משום דבשעת פרישתו מאביו אי אפשר לנמאם שלא יגע
מעט מעט ובשעת פרישה אינו בית הסתרים ומקבל טומאה מאביו
שיש צו שיעור אכ הטומאה. והכא גבי מתני' נמי אפי' ר' יוסי מודה
דמגעו מנגע משום שעת פרישה כשותך האכר מן העובר:
כחותך